

#28

גליון לשבת קודש
פרשת אמור

ניעים
שבת

ניעים שבת
הרב בנימין בוימל

ההרוגה עליך

המצוה החשובה ביותר והעבירה החמורה בתורה נלמדות שתייהן מפסוק אחד קצר בפרשתנו: **"ולא תחללו"**

את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל" (ויקרא כב, לב). איסור "חילול השם" ומצוות "קידוש השם".

ומנין שזו העבירה החמורה בתורה? שכן התשובה עליה היא הקשה ביותר, ואין לה כפרה עד המוות (ימא פו.). מצוות קידוש השם, לרוב מעלתה, היא לבדה

הרב שביבי | אהרון בייפוס
אמונה

"לקראת שבת לכו ונלכה"

כל השבוע, צועד האיש היהודי לקראת השבת. ומזכיר זאת לעצמו בתזכורת יומיומית באומרו:

"היום יום ראשון ב-שבת" וכו'. בדיוק כך, ספירת-העומר היא עם הפנים ליום מתן-תורה, וכדברי ספר החינוך, "כעבד-ישאף צל". השתוקקות וציפייה.

אך שלא כשבת, הנוסח הנתקן הוא ביחס ליום היציאה לדרך...

"היום חמשה ועשרים...ל-עומר". ללמדך, שיהודי בונה את דרכו, כשהוא מונה את הצלחותיו.

מתבונן במה שכבר יש לו בידו, וכך מקבל כח להמשיך ולהעפיל....

כי כך היא הדרך במסלול שמטרתו הכנה, לא די בהלציב מטרת יעד, אלא חשוב לתת דעת, שיחוש את התקדמותו בשלבי ההכנה.

השם בהידור. גם בדורנו אנו, רואים יהודים יקרים ששים אלי קרב ושמחים למסור נפשם למען הצלת אחיהם בית ישראל.

דרגתם של אלו שנהרגו בשל היותם יהודים, גבוהה מעל גבוהה היא, כפי שמספרים חז"ל (ב"ב י:): רב יוסף בנו של ר' יהושע בן לוי חלה ומת מבחינה קלינית. כשהתעורר, אמר לו אביו: מה ראית שם? "אמר ליה: עולם הפוך ראיתי, עליונים למטה ותחתונים למעלה. אמר לו: בני, עולם ברור ראית". ובהמשך: "ושמעתי שהיו אומרים: **הרוגי מלכות אין אדם יכול לעמוד במחיצתן**". הגמרא מבררת: למי הכוונה? לרבי עקיבא וחבריו? הלא מעלתם גדולה גם מבלי שנהרגו על קידוש השם. והתשובה: "כגון הרוגי לוד". רש"י מפרש שמדובר בשני האחים לוליינוס ופפוס שמסרו עצמם על קידוש השם כדי להציל את אחיהם בני ישראל. הוי אומר: אפילו אנשים פשוטים שנהרגו על קידוש ה' - אין שום בריה יכולה לעמוד במחיצה בה נמצאים.

משום כך כתב עליהם הרמב"ם (הלכה ד): "ואלו הן הרוגי מלכות שאין מעלה על מעלתן, ועליהן נאמר: 'כי עליך הורגנו כל היום נחשבנו כצאן טבחה'" (תהילים מד, כג).

אך טעות רווחת היא שכדי לקיים מצות "קידוש השם" יש למות! זוהי אמנם הדרגה הגבוהה ביותר של המצוה, אך נדירה היא וניתן לקיימה פעם אחת בחיים. הרמב"ם מתאר (הלכה יא) אפשרות נוספת של מצוות קידוש השם, קלה יותר ומפורסמת פחות: "ויהיה דיבורו בנחת עם הבריות... ומקבלם בסבר פנים יפות... מכבד להם ואפילו למקילין לו, ונושא ונותן באמונה... ועושה בכל מעשיו לפני משורת הדין... עד שימצאו הכל מקלסים אותו ואוהבים אותו ומתאווים למעשיו - הרי זה קידש את ה'!" הוי אומר: ניהול חיי תורה ומצוות בנאמנות ובהצנע לכת, בצדק ובמישרים, מאהיב את התורה, לומדיה ומקיימיה, בעיני הבריות, והבריות אומרות עליו: "פלוני שלמד תורה, ראו כמה נאים דרכיו וכמה נאים מעשיו" זהו קידוש שם ה' בכל צעד ושעל.

אך הנה איתנו סוד קטן. יכול אדם לקדש את ה' אפילו אם נמצא באי בודד. גם כשהוא לבדו מול בוראו. אפשרות זו נפוצה ביותר וניתן לקיימה יום יום ושעה שעה, אך מעטים יודעים הימנה. הרמב"ם למשל (הלכה י): "כל העובר מדעתו בלא אונס על אחת מכל מצות האמורות בתורה בשאט בנפש, להכעיס, הרי זה מחלל את השם... וכן כל הפורש מעבירה או עשה מצוה, לא מפני דבר בעולם, לא פחד ולא יראה ולא לבקש כבוד, אלא מפני הבורא ברוך הוא, כמניעת יוסף הצדיק עצמו מאשת רבו, **הרי זה מקדש את השם**".

ושוב נזכרים אנו בפסוק: "כי עליך הורגנו כל היום". ושאל בשו"ת הרשב"א (ח"ה תנ"ה) וכי אפשר ליהרג בכל יום? ותירץ שבכל יום קוראים אנו בקריאת שמע "ובכל נפשך" ומכוונים למסור את הנפש על אהבת ה', והרי זה כאילו הורגנו עליו יתברך באותה שעה. אך מדוע אם כן נאמר "כל היום" ולא "כל יום"?

פירש מו"ר שאכן כל היום יכול האדם למסור את נפשו. נפש - רצון (אם יש את נפשכם - רצונכם). יושב לו יהודי בסלון ביתו. היצר מפתה אותו לדבר חטא ועוון, הוא מתנער באחת ואומר לעצמו: לא!!! זה נגד רצון בוראי! קיים הוא בכך מצוות קידוש השם. בהתגברות זו על יצרו ועל תאוותיו 'הרג' את רצונו ומסר את נפשו לכבוד הבורא וקידש את ה'. והרי "יצר מחשבות ליבו **רק רע כל היום**" (בראשית ו). יכול הוא אם כן בהתאמה לקיים "כי עליך הורגנו כל היום". אשריהם של אותם צדיקים ויראים שמתמסרים ללימוד תורה ולעבודת הבורא כל היום, מקדשים את השם הנכבד בכל עת ובכל שעה.

דגש על "היום יום אחד לעומר" ... ניתן ללמוד ולומר שההכנה הבסיסית ביותר לקבלת התורה (והשגת השלמות) נעוצה בהכרת ערך הזמן.

הכרת ערך הזמן אין משמעה רק שהזמן ינוצל ולא יבוזבז (שהו לכשעצמו ערך אדיר ונפלא) אלא זו תפיסת מציאות ודרך חיים שאומרת; התמקד במשימותיך היומיומיות, אל תחטט בזיכרונות העבר יותר מדי ואל תיתן

שדאגות העתיד כבחירת
יטשטשו את המלחמות
ההווה וכדברי עלינו לחפש
המ ש ו ר ר : את אותם הערכים
"העבר אין, המהווים את מצע
העתיד ההתפתחות האישית
עדיין, הטובה של האדם.
והווה נתמקד באותם
כ ה ר ך "מוטיבים" שישפיעו
עין דאגה משמעותית על
מניין?" דמותו ואישיותו
של המתחנך כך

עיסוק יתר שגם אם יזקין
בעבר ובעתיד לא לא יסור
מאפשר לאדם להיות מהם
ממוקד ב"כאן ועכשיו".

אדם השואף לגדלות בתורה חייב להכיר בכך, כי הדרך המקרבת אותו להגשמת שאיפתו ומימוש ייעודו היא המעבר משלב התכנון לשלב העשייה. ההצלחה תבוא לאחר אוסף הפעולות הנדרשות שאין ביכולת האדם לעשותן בבת אחת ועל רגל אחת, אלא הם פרי ניצול "היום ומשימותיו", גם אם זה נראה לפעמים מעט ולא מרשים אלו הם הצעדים המובילים אל עבר פסגת "הר סיני" ולקבלת התורה ובזה עלינו להיות ממוקדים.

אין ספק שאם ברצוננו לראות את ילדינו ותלמידינו גדלים בתורה, יחד עם החינוך להכרת ערך לימוד התורה וה"גישמעק" שבפיצוח סוגיה, ככל שהמתחנך יכיר בערך הזמן ויסגל לעצמו את ההרגל להיות ממוקד בהווה ויבין כי כל הצלחה מורכבת מאוסף הצלחות קטנות נראה אותו צועד בדרך העולה בית א-ל.

"בחרו את המלחמות שלכם" הוא משפט ידוע בחינוך ילדים. משפט זה בא לומר: ישנם כל כך הרבה מאבקים הנדרשים על מנת לעצב את דמותו של המתחנך באין ספור תחומי חיים. אם נעיר על הכל וננסה ל"תקן" את כל ההתנהגויות הקלוקלות ונשאף לתפקוד מושלם, גידול הילדים וחינוכם ישמע כך: "תסדר את החדר", "צחצח שיניים?", "אל תשכח לברך", "קום כבר! עוד מעט סוזק"ש", תביא את התיק אני רוצה לראות אם אכלת היום את הסנדוויץ', תפסיקו לריב! המרים יד על חברו נקרא רשע!..."

גם אלו שאינם פועלים בזירת החינוך ולא מגדירים עצמם כ"אנשי חינוך" יכולים להסיק: "ילד הגדל באווירה שכל כולה ביקורתיות, הערות וחוסר שביעות רצון, ערכו העצמי יפגע וסופו לפתח אדישות וכהות חושים לפניות ההורים והמחנכים".

אשר על כן, עלינו לבחור ב'שום שכל' את מלחמותינו ועל מה ברצוננו כהורים ומחנכים להתעקש, לעבוד ולהרגיל את הילדים והתלמידים, בכדי שירכשו ויסגלו לעצמם את ההתנהגות עד לכדי "טבע שני".

"בחירת המלחמות" מהווה אתגר גדול עוד טרם נתחיל במלאכת החינוך עצמה, היות ושאלת התיעודף איננה פשוטה כלל וכלל. האם שימת הדגש תהיה על סדר וניקיון או נימוסין והליכות? מה עדיף שאיפה למציונות והישגיות או ציות וקבלת מרות? מה יהיו הערכים הראשונים עליהם יחונכו: אהבת הזולת ונתינה או ערך לימוד התורה? זהירות בממון חברו או הדרת פני זקן ומורא הרב?...

בבחירת המלחמות עלינו לחפש את אותם הערכים המהווים את מצע ההתפתחות האישית הטובה של האדם. נתמקד באותם "מוטיבים" שישפיעו משמעותית על דמותו ואישיותו של המתחנך כך שגם אם יזקין לא יסור מהם. ממצוות ספירת העומר הנאמרת בשימת

אותן... ובכן, אני נוסע עם הג'יפ שלי בתוך הג'ונגל, נכנס ונכנס למקום שלא דרכה בו רגל אדם מעולם... אני מחנה את הרכב ויוצא לחפש אחר הציפורים הנדירות... תקשיב הרב אתה לא ראית ציפורים כאלו בחיך! מעבר לכל דמיון... אני מצלם ומצלם ושקוע בעבודתי, לפתע אני מרגיש שתי ידיים ענקיות תופסות לי בחולצה ומושכות אותי כלפי מעלה! אני בקושי מצליח להפנות את ראשי, ואני רואה שני כושים מגודלים ומיזעזעים, לבושים בכותנות עור מינימליות... אני צועק!!! וכמובן שהם לא מבינים מילה וסוחבים אותי כמה דקות למה שנראה כמו הכפר שלהם. ושם זורקים אותי על הקרקע אל מול שבט שלם של כושים מגודלים.

ואז מגיע ראש השבט שלהם ומתחיל לדבר איתי באנגלית! שמחתי... והתחננתי: "שחררו אותי, לא עשיתי כלום!"

הוא מסתכל עלי בפנים רציניות... "אדון, אנחנו בשנת בצורת אין כאן גשם כבר תקופה ארוכה, ויש לנו מחסור גדול במזון, לכן אדון, אני מצטער אבל אתה הולך להיות ארוחת ערב שלנו!"

התחלתי לצרוח! נפלתי לשבט 'קניבלים' - אוכלי אדם! ראיתי שהם מחממים סיר ענק בתוך המדורה. לא ידעתי מה לעשות... לפתע אני לא יודע מאיפה זה בא לי, צעקתי להם: "אתם לא יכולים לאכול אותי, אני יהודי! הבן של אלוקים!"

הוא עוצר את הכל. "אתה יהודי??? בן של אלוקים??? התלהב. "אבל איך אני אדע שזה נכון???"

"אני לא משקר אותך" התחננתי.

"אתה יודע מה, כפי שאמרתי לך קודם, אין לנו כאן גשם כבר המון זמן, אם אתה היבן של אלוקים, תבקש ממנו שיוריד לנו גשם, ואנחנו נשחרר אותך!"

המשך בשבוע הבא

שואלים אותי הרבה... "תגיד זה סיפור אמיתי, או שאתה ממציא את הכל???" ואני עונה לכולם בשמחה ובסבלנות, גם כאשר שואלים אותי בכולל, בסופר או סתם ככה ברחוב... אבל ריבוננו של עולם יש אנשים שניגשים אלי ושואלים אותי שאני באמצע "שמונה עשרה" או "ק"ש..."

"תגיד זה אמיתי הסיפורים האלו???"
"תגיד לי אתה אמיתי??? אתה לא רואה שאני מתפלל!!!"
ולענייננו...

קודם כל, אני כבר אומר לכם, הסיפור הזה שלפניכם, אע"פ שהוא נראה כהמצאה גמורה... הוא **קרה באמת!**

דיברתי עם חבר טוב בטלפון שזה עתה סיים לשבת שבעה ל"ע... "רבי עמרם אתה לא מאמין! איזה סיפור שמעתי! באחד הימים של ה'שבעה', הגיע איזה רב גדול, ראש ישיבה, וככה דיברנו, ואז הוא סיפר לנו את הסיפור הבא:

יום אחד אני יושב במשרד, ונכנס אדם צעיר בן 30 בערך, שעל פניו היה נראה רחוק שנות אור ממראה של 'בן תורה', כולו היה מלא קעקועים, עגילים וקרחת מבריקה! בוא נגיד שאם היית נתקל בו ברחוב, היית עובר לצד השני של הכביש...

אני שואל אותו: "בחורצ'יק במה אני יכול לעזור לך?"

"שלום הרב, אני רוצה להיות דתי!" אמר בביטחון.

אני מסתכל עליו במבט מוזר...

"כן, הרב! הבנתי בוודאי יש בורא לעולם!!! בטוח! מאה אחוז! מיליון אחוזים!"

"טוב, טוב, אני מבין... אבל מאיפה אתה כל כך בטוח?" הסתקרנתי.

הוא לקח נשימה ארוכה...

אספר לך בקצרה: אני במקצועי צלם טבע. אתמול חזרתי מאפריקה, נסעתי לחפש כל מיני ציפורים נדירות לצלם

מלאכה אפילו מלאכת אוכל נפש.
ובספרים הקדושים כתוב שהתורה
מלמדת אותנו שהשבת היא זו שמשפיעה
מקדושתה על כל המועדות ולפי מה
שאדם מקדש את השבת יותר כך זוכה
לקדושת המועדות.

ובאור החיים כתב 'דע לך שכך כתבו חכמי
האמת שהקב"ה בורא את העולם כל
שבוע ששה ימים עד לשבת הבאה'. עכ"ד.
וממילא בשבת נברא שבוע הבא ולכן ככל
שאדם מקדש יותר את יום השבת, מביא
תוספת ברכה וקדושה לכל השבוע.

ולכן אדם שמוסיף על השבת ועושה
'תוספת שבת' זה סגולה לברכה בפרנסה.
כיון שבזה שמוסיף הוא מראה שמייקר
ומכבד את השבת ולכן זה מוסיף לו גם
שפע גשמי בכל השבוע.

ומרן הגראי"ל שטיינמן זצ"ל בכל פעם
שסיפרו לו אנשים על קשיים ובעיות היה
אומר להם להקדים ולעשות 'תוספת שבת'
עשר דקות יותר מוקדם ממנהג המקום.

ה' יעזרנו שנזכה לקדש ולכבד את השבת
ובזה נקבל ברכה ושפע לכל ימות השבוע.

**עם סיום הסדרה אנו מבקשים להודות
להרה"ג רבי דוד שטרן על דברים מתוקים
מדבש ונופת צופים על עריכתם ע"י הרב
ישראל ארלנגר ולר' יוסף גרופינקל על
שיכתובם מדי שבת בשבתו יהי חלקם
עם מזכי הרבים.**

בפרשה שלנו יש את פרשת המועדות –
"דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם מועדי
ה' אשר תקראו אותם מקראי קודש אלה
הם מועדי, ששת ימים תעשה מלאכה
וביום השביעי שבת שבתון". ולאחר מכן
מתחילים למנות את כל המועדים.

ויש שאלה מפורסמת מה ענין שבת אצל
מועדות?

רש"י מתרץ: ללמדך שכל המחלל את
המועדות מעלין עליו כאילו חילל את
השבת. וכן כל המקיים את המועדות
כאילו מקיים את השבת.

ידוע בשם הגאון שאילולי דברי חז"ל היה
מסביר פשט אחר לגמרי בפסוק. שבאמת
מה שכתוב ששת ימים וכו' אין הכונה על
שבת.

שהרי יש שבע ימים במשך השנה שהם
מדאורייתא - 1] יו"ט ראשון של ראש
השנה. 2] יום כיפור. 3] יו"ט ראשון של
סוכות. 4] שמיני עצרת. 5] יו"ט ראשון
של פסח. 6] שביעי של פסח. 7] שבועות.
ומתוך השבע מועדות בשש מותר לעשות
אוכל נפש וביום כיפור אסור.

ולפי"ז יש לפרש את הפסוק שמה שכתוב
'ששת ימים תעשה מלאכה' הכוונה לששה
ימים מתוך המועדות 'תעשה מלאכה'
היינו שמלאכת אוכל נפש מותר לעשות.
'וביום השביעי' שזה יום כיפור 'שבת
שבתון' זה בא לרמז שאסור לעשות בו כל

אילנא רברבא ה' דב סוקולובסקי

תרח"ס טאטע

אפוא לספר עוד סיפורים עליו בנושא
זה שהיו או שלא. כמו מה ששאלוהו מה
תהיה המעלה של קברי צדיקים אחר
תחיית המתים, וענה יש מספיק צדיקים
שלא יקומו, ומעלת קבריהם תישאר
כשהיתה.

מעשייה ב: בשבת זו חל היא"צ של
היקר באדם ר' אלכסנדר זושא הלוי
פרנקל ז"ל, כמו כן גם היא"צ של האדמו"ר
רבי דוד מטאלנע. פ"א הגיעו אליו זוג
שהתווכחו אם לקרוא לילד ע"ש אביו או
ע"ש אביה, שאל הרב לשמותם והתשובה
היתה 'משה' כלומר לשניהם קראו משה
וכ"א רוצה שיהיה רק ע"ש אביו. לשאלת
הרב במה עסקו הסבים ענו שאבי האב
היה עגלון ואבי האם חייט, ענה הרב

טומאת כהנים: אמור ואמרת להזהיר
גדולים על הקטנים, זאת יש לדעת שיש
ציווי על כ"א שלא לטמא כהן, (רמב"ם אבל,
ג, ה) שהמטמא כהן לוקה ע"י אוה"ח (כאן),
ויש ציווי על בי"ד (תו"כ, כא ו, ע"פ המלבי"ם)
להפריש הכהנים מלהטמא, ע"י אילנא
רברבא ל"ג בעומר שגם בקברי צדיקים
יש דיעות שיש טומאה, לכן נבקש מבתי
הדין השונים בעירנו להזהיר הכהנים
הנשמעים להם. וכן שבתי הדין יגזמו
העצים הסוככים על הקברות ומאיהילים
על הרחובות הסמוכים.

מעשייה: כבר סופר (אילנא רברבא שם)
שהאדמו"ר מסאטמער צעק נוראות על
כהן שנכנס לקבר הרשב"י ובעקבותיו אחד
האדמו"רים הכהנים פסק מלהכנס. וראוי

יש לעיין כשביוב מציף את הדירה בקומת הקרקע של בניין דירות משותף בין שכנים, האם מכיוון שהמרעין בישיין שעלו מהכיוב באז מכל השכנים אזי מוטלת החובה על כל השכנים הן בעזרה בניקוי השפכים מדירת השכן?

לפ"ז לכאורה יוצא לעניינינו שלדעת התוס' כיון שהשכנים בדירות העליונות ודאי הפקירו את הביוב, ואין צד שהם מצהירים על כך בכדי להשתמט מהנזקים שהם גרמו, לכן הוי מפקיר נכסיו לאחר נפילת אונס, ולכאורה פטור. משא"כ לדעת הרא"ש כיון שמיד בשעת נפילה (זרימת הביוב) הם כבר הזיקו, שהלא סתימת הביוב הובילה לכך שלא ניתן להשתמש בנוחיות, לכאורה יחול על השכנים החיוב לשאת בהוצאות.

אמנם מרן החשוקי חמד רצה לטעון שבביוב זה יותר קל ויודה הרא"ש שפטור גם אם ההיזק הינו מידי, כיון שהוא מפקיר אותם עוד לפני הנפילה, ולא הוי כנזקיו ברה"ר שהפקיר רק לאחר הנפילה.

אמנם גם אם נקבל את דבריו זה רק במצב ש'עלה' הביוב רק לאחר שכבר הוריד את המים ויצא מרשותו, אבל במקרה דידן נראה שיותר חמור, כיון שבכל פעם שהשכנים 'מורידים את המים' הביוב עולה לרשות הדייר בקומת הקרקע מ'כוחם', וא"כ הוי כמזיק ביידים (ולכאורה זה פשיטא שהוי מזיק ממש מדין כוחו ואחרי הידיעה שיש סתימה יש כבר איסור להוריד את המים עד לתיקונו).

האם מכיוון שהמרעין בישיין שעלו מהביוב באז מכל השכנים אזי מוטלת החובה על כל השכנים הן בעזרה בניקוי השפכים מדירת השכן, ו/או לחילופין עליהם לשאת בחלק יחסי מהוצאות הניקיון באם נשכר מנקה לצורך כך, וכן יש לדון האם עליהם להשתתף בתשלום הנזקים שנבעו מכך.

בחשוקי חמד, דן במקרה שנשבר הביוב (באונס), והביא את דברי התוס' בב"מ קי"ח ששאל חייב את בעל הכותל לפנות את האבנים של הכותל שנפלו לשדה חבירו, ושואל תוס' למה, ומאי זה שונה ממפקיר נכסיו לאחר נפילתם מאונס דקיי"ל דפטור? ותוס' מתרץ שהוא לא באמת מפקיר אלא הוא משתמט מלשלם.

אמנם בתוס' רא"ש תירץ שההבדל הוא שבכותל שנפל והפקירו הנזק אינו מידי, רק נפל באונס והפקיר ואח"כ הזיק לכן פטור, אבל בבית והעלייה שנפל הכותל ההיזק הוא בשעת נפילה כי נתמלא גינתו אבנים ועפר, עיין חזו"א ב"ב י"ד ט"ו.

> המשך מעמ' קודם

שבינתיים יתנו בלי לכוין לאף אחד וכשיגדל יראו אם יהיה חייט או עגלון, ויכוונו אז לפי המקצוע ונחה דעתם... (מנוחת עולמים).

שור או כשבי: בשבוע זה קוראים פרשת המועדות, (מי שלא קיבל עלייה בפסח יכול לבקש מהגבאי לקבל בשבת). וצ"ב מדוע בחגים מתחילים משור או כשבי ולא מהמועדות, ואמנם אין לי תשובה (עי' ראבי"ה ח"ב מגילה תקצו. ובעמק דבר כ' שהוא קבלה אמפ"א עד משה רבינו).

אכן בעה"ט (כב, כט) כ' מהגמ' בחולין פג. שבד' פרקים בשנה צריכים מוכרי הבהמות להודיע שהיום הם מכרו את אמו של הבהמה, שלא יכשל באותו ואת בנו, פרקים אלו הם הרגלים ולכן סמך א"ז לרגלים. ושמה זה גם הטעם לקריאתם במועד.

חתם סופר: בשו"ת חת"ס (או"ח טו ב) כ' בשם רבו הנשר הגדול שבסוכות לא יקרא ללוי למי שלא מקפיד על אכילת חדש כי באותו זמן כבר נקצרו השעורים החדשים וזה יעלה ויברך על התורה ויקראו לפניו ולחם וקלי וכרמל לא תאכלו וגו' ואח"כ ילך ויאכל וע"כ לא יקראוהו.

הרי ששלא בזמן האיסור מותר. ולכן בפרשת אמור אפשר לקראו. וכן בפסח כי כבר בהאיר המזרח מותר לאכול ועד שקוראים בתורה כבר בודאי האיר, (אא"כ מדובר במנינו של תרס"ט טאטע).

מוריד הטל: במנחה של ראשון הקרוב נשלמו צ' תפילות שאמרו מוריד הטל. ולהרפצ"ו ברחימ"א כבר מזמן היו צ' תפילות באשר הוא ש"ץ.